

βουλό; Και πίσω, νά, προς τὸ καμάτιωμα τοῦ κάμ-
που, κάποιοι σὺν ἀργολόγοι καθάλλοιδες ἀκοι υ-
θοῦν Κ' ἐνδ', θαρροῖς, τὸν ὀλοῦπιτρον ἀγῶνα πο-
λεμοῦν. προσέρχων καὶ τὸ ἔγγραφο τὸν ἀντιθάνατο
παρηγορᾷ γὰρ καὶ τὸν «ἐρ' ἐν ὅ τοῖς ἀγοζῶσις
ἀντιθῶσις».

ΟΙ ΓΥΡΙΣΜΟΙ

Κάθε βράδι ἡ τῆς περιπέτειος μὲ γύρω ὅ
τὴν πόλιν, μονότος ἀπὸ τὰ ψιλώματα τῶν λῶτων
τῶν ἱερῶν, ἀπολαύω καὶ χαίρω τὸ γυρισμὸ τῶν
κοιμητῶν ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τους.

Πέρα ἐκεῖ, ὅ τὸ μαρτυρικὰ ἀπογραμμά, πηγαί-
ων καὶ ζητήσεων καὶ ἀπὸ τὰ ἐτοιμασμένα τους
τραπέζια. Τραπεζία νεανικά, ποῦ προοικαλοῦν τοῖς
ἀφῶστατοις τοῖς νεοφύλατοις. Τὶ γυμναστὰ ἐκεῖ
τότε καὶ τὶ δειπνα ἀφῶστατα!

Κι' ἀληθινῶς ἀφῶ γυροκοπήσαν τρώγοντας
μαῦρα κρέατα κ' αἵματα μαῦρα, ποῦ γῆ καὶ θά-
λασσα καλόδοτες τοῖς τα προσδέρνον, τότε παιά,
μὲ τὸ ἄλιόγυμνα τὸ αἵματιρό, στρέφουν τὸν πόθον
τοῦ ὅ τῆς μαρτυρῆς φολίος, ὅπου ὁ θρωτός ἀγῶν,
γαλιανός ὁ ἔπινος, ἡμερὸ τὸ ἔπινυμα τὴ περιμένει.

Κι' ἀρχίζει τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ. Δυὸ δυὸ
ξεκινῶν καὶ φεύγον τὰ κοράκια. Κι' ἀν τ' ἀπαν-
τήσῃ τριμηνία, κι' ἀν τὸ πέλαγο ἀγρῶσιμὸ τὸν εἰ-
τυχημένον δρόμο τοῦ φρονέου, σταθερῶ ἡ ματιά
τους προσομιλῶνται ὅ τοῖς βράχοις τοῦ Λυκαῖου
καὶ ὅ τὰ Πεντελικὰ τὸ νηροτοπία, ποῦ ἀπὸ μα-
κριὰ τὸ δρομὸ τους τυβερνοῦν καὶ δέρνουν.

Κάθε βράδι τὴν ὄρα τοῦ ὁμορφου γυρισμοῦ,
πρόσχαρος χιμερῶ τὴ μονότονη κραιπὴ τῶν κο-
ρακιῶν, καὶ μ' ἀντιχαιρεταί κ' ἐκείνη μὲ τὴ χαρὰ
της.

Κάθε βράδι κ' ἡ ζυγὴ μου γυρῶσι ἀπὸ τ' ἀγρία
τῆς ἡμέρας φεραντόματα μαζὶ μὲ τὰ κοράκια. Καὶ
βρίσκει, συντρόφισσα τῶν κορακιῶν, μιά ἀπόκρυψη,
μιά ἀπόκρυψη φολίος νὰ ζαποστάσῃ.

Λύγοντος, 1903

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΘΕΟΣ

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

- ΠΑΙΑ ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ: Τὰ Περιοδικά μας (Παναθήναια, Πεντακοστήκη, Διπλόκη τῶν Παίδων, Κριτική κλπ.
- ΚΟΝΕΜΕΝΟΙ: Μίγες Ἀλέξανδρος καὶ Βιτσέντος Μπολλίνης.
- ΠΑΥΛΟΥ ΓΝΕΥΤΟΥ: Τὰ Ἑβραϊκά τοῦ Νίτσε.
- ΠΑΝΟΥ ΚΑΛΟΘΕΟΥ: Πεζὶ ποιήματα (Ταξιδιάρικα).
- ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΗ: Μιαλοσινὴ ἀγάπη (ποίημα).

ΑΓΚΑΘΙΑ ΚΑΙ ΤΡΙΒΟΛΟΙ

JUDAS ERBANT

ΜΠΕΚΑΝ ΚΛΕΦΤΑΙΣ Σ' ΤΟ ΜΑΝΤΡΙ...

— Καὶ κρατῶν πολλὸ, κρυμμένε Γιάννη, ἀπὸ τὴ
Κακὴ Σαχλῆ: Παναγιᾶ μου! Τοῦ πόλεμος γῶ τοῦ
χριστιανοῦ πῶς ἀπὸ τὸ ταξίδι δὲν μ' ἀρῶσι καθό-
λου, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἕνα κερὰν ἀγρῶσις.

— Ἄρ' ὄχι, κερὰ, ὡς μισθὸ ὄρα δρόμος, πέρα
πίσω. Σ' τὴ μέση εἶν' ὁ Πλάτωνος, μὲ τὸν Ἀι-Νι-
κίλια καὶ δὲ ὄρα ἐκπαιδῶσις λιγῶν, νὰ πρῶμ'
ψομὴ καὶ νὰ πιῶσι νερὸ ἀπ' τὴν Κρύα Βρύση ἀθι-
νατο νερὸ, κερὰ, κρύσταλλο μονόχο!

— Ἔστιν κρυμμὸ βρῶσι καὶ περὶ
— Βραδί' τὸ νερὸ ἀπ' τὸ βράχο καὶ πῶρ' ἀπὸ
ψαλὸ σ' τὴ γούρνα τῆς σπηλιάς.

Ο ΝΟΥΜΑΣ,
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κίσκια τῶν πλι-
τειῶν Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑ-
πουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τρο-
χιοδρομίου (Ὁφθαλματρειῶν), Σταθ-
μοῦ Ὑπουργείου σιδηροδρομίου (Ὁμό-
νοια).

Ὁ ΝΟΥΜΑΣ δέχεται ἀπὸ τίς ἰσο-
χίος καὶ τριμῆνους συνδρομητές, μὲ δυὸ
δραχμῆς προπληρωτέες τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΔΕ ΦΤΑΙΝΕ

τὰ καμμένα τὰ παιδιὰ ἀν ξεμουρλάθησαν καὶ
πάλι μ' ἕναν ἀνδριάντα, ὁ ὅποιος ἀπὸ καιρὸ
ἔπρεπε νάχη στηθῆ κάπου, ἢ καλύτερα νὰ μὴν
ἔχη στηθῆ πουθενά, μὰ νὰ μὴν στημένος μο-
νάχα στ' Ἀνάπλι, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει καμμιά
ἀνάγκη νάχη κάθε χωριὸ καὶ κάθε πόλι τῆς
Ἑλλάδας τὸν Κολοκοτρώνη της, ὅπως εἶχε
στὴν ἀρχαιοτέρα κάθε γωνιὰ τῆς Ἀθήνας τὸν
Ἑρμῆ της.

Δὲ φταῖνε τὰ καμμένα τὰ παιδιὰ! Ἄν δὲν
κοιτάζουν τὴ δουλειὰ τους, ἀν δὲν νοιάζονται
γιὰ τὴν προκοπὴ τους κι' ἀν ρίχνονται κάθε
λίγο καὶ λιγάκι σὲ τερταρινικούς ἀγῶνες πότε
γιὰ τὸ Ἐθαγγέλιο, πότε γιὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ
Κολοκοτρώνη καὶ πότε γιὰ κάθε ἄλλο πρᾶγμα,
ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τους, τὸ φταιξιμὸ δὲν εἶναι
δικό τους ἀλλὰ τοῦ κανακαρικού Ἀθηναίου
τύπου ποῦ τοὺς ἀνάβει τὴ φωτιά, ποῦ τὰ ἐξε-
ρεθίζει, ποῦ τοὺς σηκώνει τὰ μυαλά, γιὰ νὰ
γεννάη ζητήματα καὶ γιὰ νὰ μαζώνη πεν-
τάρες

Καμαρῶστε τί ἔγραφε μιά ἐφημερίδα προ-

— Ἦ εἶναι πάλι ἀπὸ τῆς σπηλιάς ἡ γούρνα;
— Ἔ μορὴ χαιθῶνικα πῶναι οἱ γουρναίς! Ἄμ
ὄρα τὰ δὲς γιὰ σὲ λίγου, κερὰ, τί μ' ἀρωτῶς ἔδιναι:
Ναὶ κατ' ἀπ' τὴν πηγὴ ἔχει μιά σπηλιὰ στενὴ
καὶ βαθιὰ, ποῦ κανεὶς δὲν μπαίνει μέσα γιὰτ' εἶναι
στοιχειωμέν'...

— Χριστέ μου! Καλὸ τί μοῦ λές!

— Ναί, ναί! Ἄκ' ποῦ σοῦ λέω. Γιὰπὲς μέσα
κόκαλα ἕνα σωρὸ, σωστὸ κοιμητῆρ! Μπρὶς σ' τὴ
σπηλιὰ πέφτει τὸ νερὸ κι' ἔσκαψε σ' τὴ βράχο μιά
γούρνα... Ντέ, ρέ, ψοφίμια τοῦ διαόλ', ντίεε!

— Μὴν τὰ χτυπῆς, Γιάννη, τὰ ζῆ! Τί νὰ σοῦ
κάνουν τὰ φτωχά: Σ' τὴν κκοτοπία λαχανίσκινα.

— Μείνουμε πίσου, κερὰ, μὲ τῆς κουβέντες: Ἄς
τονε τὸν ἀρεντικό πῶς πᾶει πηλάκα! Ἀρεντικό! Ἐ
ἀρεντικό!

— Ἐκεῖνος, μορὴ μάτια μου, μ' ἔρριξε σ' τὰ
καταβράχια καὶ τῶστρεψε μιά χαρὰ. Καρὸ δὲν τοῦ
καρατῆ τ' ἀσπυλοῦσι!

Ἀλήθεια χειρότερα καταβράχια δὲν μπορούσε
ν' ἀπάντησῃ ἡ Κερὰ Νικολάκινα, ἡ ἀφέντρα ἕνα
στενὸ στενὸ μονοπάτι, μὲ νεροφωφώματα σὲ πολλὰς
μερὶς ποῦ κι' ἕνα ζῶ τρώμαζε νὰ περῶσῃ, περιζῶνε
τὸ ἄγριο Σερβοῦνι, ἔχοντας ἀπὸ πάνω του θεώρατα

χτῆς ἀκόμα: «Δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀμφιβολίαν
ὅτι οἱ εὐγενεῖς καὶ φιλοπάτριδες φοιτηταὶ ἐξε-
γειρόμενοι κτλ. θὰ ἐπιβάλουν ἔστω καὶ διὰ
τῆς βίας εἰς τὸν κ. Δήμαρχον κτλ. Ἐκμεθα βέ-
βαιον ὅτι ὁ εὐγενὴς καὶ ἱερὸς ἀγῶν τὸν ἔπεισον
ἀνέλαβον οἱ ἐθουσιώδεις φοιτηταὶ τοῦ Πανε-
πιστημίου θὰ σπεθῆ ὑπὸ ἐπιτυχίας, ἐὰν δὲ
ἐπιμείνουν τηροῦντες ἀνδρικὴν στάσιν μέχρι
τέλους ἢ νίκη θὰ στέψη ἀναμφοισθητήτως τὰς
πατριωτικὰς των ἐνεργείας».

Δυστυχῶς ἐκεῖνο ποῦ ἔπρεπε νὰ ἔχη γίνει
ἀπὸ καιρὸ τώρα στὸ Πανεπιστήμιο, δὲν ἔγινε
ἀκόμα. Δὲν ἰδρῶθηκε μ' ἄλλους λόγους κανέ-
νας ἀνπιταρταρινικός σύλλογος ἀπὸ φρόνιμα
παιδιὰ, καὶ τέτοιοι εὐτυχῶς εἶναι οἱ περισσό-
τεροι φοιτηταὶ, ποῦ νὰ βάλῃ γκέμι στοὺς δέκα
εἰκοσι ἔξ επαγγέλματος Ἀκαδημαϊκούς παρα-
ξίας καὶ νὰ ρημάζῃ στὸ ξύλο τοὺς φαμφρό-
νους ἐκείνους ποῦ γιὰ νὰ πουλήσουν ἕκαστὸ δια-
κόσια φύλλα καὶ νὰ πάρουν ἰσάριθμες πεντά-
ρες ἀναστατώνουν μὲ τίς ἀνοητίες τους κάθε
λίγο καὶ λιγάκι, τὸ Πανεπιστήμιο.

Ο ΦΡΑΓΚΟΛΕΒΑΝΤΙΝΙΣΜΟΣ

Θριαμβεύει. Τρεῖς φύλλα ἑβδομαδιαία, οκτωβριὰ, μ'
ἐλληνοκρατούμενα τίτλους, ἐκδίδονται ἀπὸ τὴς μερὶς:

Τὸ «Νισόμαρ», τὸ «Φρόντο» καὶ τὸ «Ἄθέρν».
Τὸ τελευταῖον μάλιστα ἔχει, καθὼς μὲς βεβαιώνει
τὸ πρόγραμμα του—γιατὶ ἀπὸ μοναχὴ εἰδήσει—
φύλλο ἀφροσύβη: μὲ γελοιογραφίαι ἀπὸ τὴν μερὶς,
μὲ ἀκέρει-ντεκαλιτῆς ποῦ ἡ ἀναγκασίς τοῦ δὲν
εἶναι διὰ δεσποινίδας καθὼς διακηρύττει ἡ σέβαστὴ
διεύθυνσις.

Νοῦς ἰσπερὶν ποῖς γιν τὸ «Ἄθέρν» θὰ λάβουν
τὰ καταλλήλα μέτρα ὁ προσηγορῆς ντὸ ρὰ καὶ ἡ
λοζ πενάλ.

ΒΡΩΜΑ

καὶ δυσωδία δὲν ἐξέφευγε ἀπὸ τίς δηλώσεις τοῦ κ.
θεοτόκη, ὅπως θέλει, γιὰτὶ ἔτσι τὴν συμφέρει, νὰ
φωνάζῃ ἡ «Ἀκρόπολι».

Δὲ θέλει τὴ διαλύσι καὶ δὲν βιάζεται νάχη
στὴν Ἀρχή, ἀν πρόκειται νὰ μὴν ἔρθῃ κοινοβου-
λευτικῶς. Αὐτὸ εἶπε. Κ' ἕνα ἄλλο ἀκόμα: Ἦδὲ
στὸ Ἑθνικὸ συμφέρος θυσιάζει τὸ ἀτομικὸ.

Βλέπετε σὲς καμμιά βρῶμα καὶ καμμιά δυσω-
δία σ' αὐτὰ τὰ λόγια;

Ἔμεῖς ὅσο κι' ἀν διαφωνοῦμε πρὸς τὸν σέβαστο

γαρμυλὸ καὶ κάτω μὲς ρεμματαριὰ, σ' τὴ καταβράχια
τοῦ Ἀθῆ βυθισμένη, ποῦ καὶ ποῦ ξεπρωβῶλλον
ψαλὸ καὶ θαρροῖς πῶς κρέμονται μονοκόμματα βρά-
χοι, ἴτοιμοι σ' τ' ἀνέμου τὸ φύσημα νὰ κατακυ-
λήσουν σ' τὸ ρέμμα ἄλλο σπηλιὰς σκαυταίς, μὲ
ἑυθέρτα στόματα ἢ σ' τὰ σχοῖνα καὶ τ' ἀγρῶσιμα
μισοκυμμένα, σοῦ δινουν τὸ φόβο τοῦ ἱεροῦ ἢ τῆς
Κακίης Νερκίδας, ποῦ πνίγει μὲ τὰ χαιθῶν της καὶ
τὰ τρελλὰ φιλιὰ της. Πῶς ἄγριο μέρος σ' τὸ Γριπο-
νῆσι δὲν βρισκεταί. Κανεὶς ἀπὸ καὶ δὲν περῶναι τὴ
νόχτα.

— Παναγιᾶ μου πρόφταξέ! Λίγο καὶ γαρμυζό-
μανε σ' τὸ ρέμμα... Βάστα, κρυμμένε Γιάννη, νὰ κα-
τεβῶ γιὰτὶ φοβᾶμαι νὰ περῶσω καθάλα! Βράχια καὶ
τὴ Λεῖμονιὰ νὰ κατέβῃ. Μπα! ἦρθαμε ἔδω ν' ἀρή-
στουμε τὰ κόκαλα μας!

— Κάτσετ' αὐτοῦ, κερὰ! Δὲν ἔχει φόβο. Ἐεῦ' τὸ
ζῶ καὶ διαλέει τὸ δρόμο. Γιὰ αὐτὰ καὶ τ' ἀρεν-
τικό πῶς στάθηκε καὶ παραμονεύει. Τί γιὰ νὰ πᾶ-
θῶν' καὶ κάτου;

Ἀληθινὸ ὁ Κύρ Νικολάκης, ὁ ἀνδρας της, ποῦ-
ταν κἀμποσο προχωρημένος, στάθηκε χῆσρα καὶ
φρινότανε συλλογισμένος. Ἦ ἄλογό του σῆκωσι τὸ
κερὰν του θυμωμένον, χιλμῶνιτρασε καὶ πᾶτημα δὲν
πήγαμε, ἀν κατὶ κακὸ ν' ἀγρῶκοῦσι. Λιγῶν πιῶ

Ἀρχηγέτην τῆς Σανιδας, δὲν εἶπαμε ποτὲ πῶς ἀποπνεύει δυσωδία ὁ μέγας πόθος του νὰ διαλυθῇ ἡ Βουλὴ καὶ ὁ ἀκόμα μεγαλύτερος νὰ μετακκομισθῇ ὅπως ὅπως στὴν Ἑξουσία.

Τὸ γούστο του κάνει καὶ ὁ κ. Θεοτόκης. Τὸ γούστο του καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Μὰ ὁ πρῶτος, καὶ κάνει τὸ γούστο του, δὲ βλάπτει καὶ κανένα. Ἐνῶ ὁ δεύτερος :

Κ' ΕΝΑ

παράτημα ποὺ δὲν ἐδόθηκε ἔδικα. Τὸ πήρε ὁ ἰκανώτατος καὶ εὐγενικότατος διευθυντὴς τῶν σιδηροδρόμων Ἀττικῆς κ. Π. Μπασιάκος, ὅλοι δὲ μὲ τὴν καρδιά μας ἐφρονιάξαμε ἕνα ἰκνούσαμε πῶς τοῦ ἐδόθηκε τὸ χρυσὸ παράσημο τοῦ Σωτήρος :

— Ἀξίος! Ἀξίος!

Κ' ἔχει σημασίαν αὐτό, γιατί σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ὁ κόσμος τίς περισσότερες φορές διαφωνεῖ μ' ἐκείνους ποὺ ἀπονέμουν τὸ παράσημα καὶ φωνάζει : Ἀνάξιος!

Η ΦΑΡΣΑ

τοῦ τσιφουτ-παζχαριῦ τοῦ Νικαπείου ἐξακολουθεῖ μὲ με τὰ ὅλα τῆς.

Ἀπὸ τῆ μιὰ μεριὰ σπάζουν ὅλοι τὸ κεφάλι τους νὰ βροῦν μὲ ποῦ εὐσχημο τρόπο θὰ τραβηχθοῦν ἀπὸ καὶ μετὰ τὰ ἐκθέματα γιὰ νὰ μὴ πάθουμε κανένα μεγαλύτερο ματακράληκι ἀπὸ κείνο ποὺ πάθουμε, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ διοργανωτῆς του διορίζουν ἑλληνοδικὰ καὶ τάζουν στὰ θύματά τους βραβεῖα καὶ λαγυρὸς μὲ πετραχίλια.

Στὸ μεταξύ ἡ Κυβέρνησις ποὺ φροντίζει μοναχὰ πῶς νὰ μὴν πέσῃ ἢ πῶς νὰ πέσῃ στὰ μαλακά, δὲν ριχνεῖ καὶ μιὰ ματιὰ στὸν ἀναπεπταμένο σὲ κάθε βραγαποντιὰ χῶρον τοῦ Νικαπείου, ἡ δὲ εἰκόνα τοῦ κ. ἀρχιπροέδρου τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς φηγουράρει στὶς στήλας τῶν εφημερίδων.

Θελετε καὶ ἄλλες πληροφορίες ἀπ' αὐτές :

Πηγαίνετε νὰ σὰς τίς δώσῃ ὁ κ. Κορδέλλας.

Τ' ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΝ

οἱ φουτῆται τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ θὰ τὸ κάμουν. Κεῖ εὐχόμεστε νὰ τὸ κάμουν μιὰ ὄρ' ἀρχίτερα. Καὶ νὰ συστήσουν τὸν σύνδεσμό τους—ἕνα σύνδεσμο ἀδελφικο, ὅπως τὸν ὀνειροπολοῦν, γιὰ νὰλληλοβοηθηθῶνται, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ κρατοῦνε ψηλὰ τὸ γόητρο τοῦ Πανεπιστημίου ἀπέναντι ἐκείνων ποὺ ζητοῦν μὲ

πέρα ὁ Φῶτος, ὁ λεβέντης, ὁ ξακουστός ἀγωγιάντης σ' τὰ χωριά, ἐσκυβε καὶ κούταζε ἀνήσυχτα τὸ ρέμμα, ἢ δῶθε κειθε μὲς σ' τὰ σχοινιά καὶ τὰ πουρναρία ἔφαχνε, σὺν τῷ λαγωνικῷ ποὺ μυρίζεται τὸ κυνάγι. Πίσω πίσω φηγουράριζε. καθίλα σ' τὸ γαϊδάρο, ὁ Σιφνιώδης ὁ δάσκαλος, μὲ τὴ νησιωτικὴ βρακκα του καὶ τὴν τσιφουτῆ τῆ φρεσάρῃ μοναχ' αὐτὸς δὲν εἶχε ὄρεξι, νὰ σκελετίσῃ τὸ μυαλό του. ἦρνε τὸ γαϊδάρι του νὰ ὀδηγεῖται μοναχὸ του καὶ μὲ πολλὰ εὐχρηστίστησι, καθίλα ἔδειχνε, ξεφλούδιζ' ἕνα ξυλάγγουρο.

— Μὰ τι νὰ πάθανε καὶ κἀτω, κερά, καὶ στριφογυρῆνε : ἄκου τὸ ἔτι τοῦ ἀρέντη πῶς χιλιμιντρέει! — εἶπε ἡ λεβέντισα ἡ Λεβωνιά, π' ἀκούθαγε παντοῦ τὴν κυρὰ τῆς ὅπως ὁ ἦσκιος τῆς.

— Ξέρω καὶ ἐγώ, παιδί μου, τί πάθανε : ὁ Θεὸς νὰ μὴς τὰ βγάλῃ πέρα μ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι! Ἄμ παπῆς βρέθηκα μπροστὰ μας σὺν κινήσαμε καὶ καλὸ θὰ ἰδοῦμε :

— Ντέ, ρὲ ψοφίμια! πανάθεμα τὸ γονιὸ σας, ντί!

— Παναγιὰ σώσε! Μαρὲ Γιάννη ἔχεις σκοπὸ νὰ μὴς γαρματοσακίσης : μπρὲ δὲ βλέπεις πῶς τρομάζουν νὰ περάσουν ἀπὸ μιὰ σπιθαμὴ τόπο : Πίσω σ' ἔχω Σατανῆ!

φρατριστικὴς συγκεντρώσεις καὶ μὲ ταρταρινικά καμώματα νὰ τὸ κυλοῦν στὸν βόρβορο.

Εὐγε στὰ φιλότιμα παιδιά! Καὶ μακάρι ὁ σεμνὸς κ' ἠθικώτατος σκοπὸς τους νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ καὶ γιὰ τῆς Πατρίδας τὸ καλὸ.

Μέσα σ' αὐτὴ τῆ Σαχάρα τοῦ Ταρταρινισμοῦ, χρειάζεται καὶ μιὰ τέτοια δροσερὴ ὄσσις.

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

(Συνέχεια)

Διὰ τῆς βίαις

Ἄδωνις ἐξαναγκάζεται ν' ἀρέσῃ, χωρὶς νὰ ὑποκύψῃ κ' ἐξαπλοῦτ' ἀσήμεριων, καὶ ἀναπνεύει εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἀφροδίτης, ἐνῶ ἐκείνη ἐφορμᾷ εἰς τὴν ἀναπνοὴν του ὡσὺν νὰ ἦτο λεία καὶ τὴν ὀνομάζει τῆς Χάριτος αἰθέρα καὶ Οὐράνιαν δρόσον. Ἐπιθυμεῖ νάταν τὰ μάγουλά τῆς ἀνθροσπαρμένοι κήποι, νὰ τὰ βρέχῃ αὐτὴ ἡ θεία δρόσος. ὦ, ἰδέτε πῶς τὸ πουλι μπλέκεται στὴν παγίδα ἔτσι κ' ἐκεῖνος εἰς τὴν ἀγκαλιά τῆς ἐμπλέκεται. Τὸν ἐξοργίζει ἡ αἰσχύνῃ καὶ ἡ δειλὴ ἀντίστασις, καὶ αὐτὸ προσθέτει θεληγητρὰ νέα στοὺς ἐξηγριωμένους τοὺς ὀφθαλμούς του.—Ἢ βροχὴ ἔπυταν πίπτει σὲ ρυάκια γεμάτων, τὸν ὑποχρεώνει τὴν ὄχθην του νὰ ξεχειλίσῃ.—Ἰκετεύει ἐπιχαρίτως καὶ παρακαλεῖ, διότι ζητεῖ τοιοῦτοτρόπως τὴν φωνὴν τῆς νὰ τονίσῃ, γιὰ νὰ μαγεύσῃ ὅσα ποῦ λατρεύει, ἐνῶ ἐκεῖνος σκυθρωπότερος ἀρνείται καὶ ὀργίζεται καὶ συνεχῶς ἀλλάζει χροῖμα. Ἄλλοτε εἶναι κόκκινος καὶ ἄλλοτε πάλιν χλωμὸς ὅπως ἡ τέφρα. Ὄταν κοκκινίζει, τὸν ἀγαπᾷ ἐκείνη, καὶ ἔταν χλωμαίνῃ τῆς φαίνεται πῶς ἐμορφος, γεμάτος μὲ νέα θεληγητρὰ. Ὄπως τὸν βλέπει τὸν ἀγαπᾷ, ἐνῶ σ' ἀθάνατό τῆς χέρι ὀρρίζει νὰ μὴ ἀποσπασθῇ ἀπὸ μέλλον

ἀπὸ τὸ ἀπαλὸν του στήθος προτοῦ κάμῃ εἰρήνην μὲ τὰ δάκρυα, ποῦ τρέχουν στὰ μάγουλά τῆς συνεχῶς καὶ τὰ ὑγραίνουν καὶ συνεχῶς φιλονικιοῦν. Ἦνα καὶ μόνον φίλημα ἄρκει τὸ πᾶν νὰ ἐξοφλήσῃ. Εἰς ὅλα αὐτὰ ψηλὰ ὁ Ἄδωνις σηκώνει τὴν κεφαλὴν του καὶ σὺν ἕνα ὄρειο πετᾷ ἀναμέσου στὸν κυμάτων καὶ χάνεται ὅταν τὸ παρατηρήσουν. Κ' ἐνῶ προσφέρεται νὰ τῆς παραχωρήσῃ, ὅτι ζητεῖ, εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου τοῦ τείνει τὰ χεῖλη τῆς, ἔτοιμα νὰ ἀρπάσουν τὴν πληρωμὴν, τὰ μάτια του καμμοῦν καὶ ἀλλαχοῦ τὰ χεῖλη περιφέρει.

(ἀκολουθεῖ)

ΜΙΚ. ΚΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

πτυχιούχος Γαλλικῆς Σχολῆς (Bachelier es Lettres et es sciences), διακούσας δὲ ἐπὶ ἔτη μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου Παρισίων, ἀναλαμβάνει παραδόσεις Γαλλικῆς καὶ ἰδιαιτέρως προγυμνάσεις μαθητῶν καὶ φοιτητῶν.

Ἀπευθύνεται :

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἢ ἐπιπένησας

Ὁδὸς Ἐρμού καὶ Φωκίωνος

καθηγητῶν κ. ΤΗΛΕΜΑΧΟΝ ΜΑΛΙΑΔΗΝ.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ

Τὸ τελειότερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλουσιώτερον εἰς μηχανήματα

ΕΚΤΕΛΕΙ ΣΙΑΣΘΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ -- ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 28

ATELIER DE RÉLIEUR

N. S. LARDIS

ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.

— Ἄμ οὔτε πίσω οὔτε μπρὸς νάβῃ, κερά! πα νάθεμά σου, τραγογένης εἶναι πάντα...

— Ἄχ, ἄχ, ἀνδρα μου, τί μοῦκανες! Ἔρτυσα σήμερα φαρυμάκι, ποῦ νὰ μὴν ἔσωνα νὰ σ' ἄκουσα, ἢ μωρόπιστη, ἢ μαυρομορφ... Ἔνοια σου! Αὐτὸ θὰ μοῦ γίνῃ μάθημα—φώναξε ἡ ἀρέντρα κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ, καὶ δάγκανε τὸ δάχτυλό τῆς καὶ σελοῦσε ροβεριστικὰ τὸ χέρι τῆς, σὺν ζύγωσαν πιά σ' τὸν ἀνδρα τῆς καὶ μπροῦσε νὰ τὴν... καμαρώσῃ.

— Κελῶς τῆνε τὴν εὐγενικεῖά μας τὴν τσιφουτῆ εἶπ' ὁ δάσκαλος μ' ἀγαθὸ χαμόγελο νὰ σὰς φιλέψω δὲ λιγάτσι ξυλάγγουρο δὲν θὰ τὸ πάρετε :

— Ἄσε με, χριστιανέ μου, στὸ χάλι μου, μὲ τὸ ξυλάγγουρό σου! Λοιπόν, ἀντρα μου, δὲν ἔχεις σκοπὸ νὰ πᾶμε μαζί σ' τὴν Κούμη; Δὲν τὸ περίμενα, μὰ τὸ Θεὸ, τὸ διαζύγιο δῶ πέρα σ' τὰ κατσαβραχὰ!

— Μὴ σκούζης ἔτσι, βρε γυναίκα—εἶπ' ἐκεῖνος μὲ κατεβασμένα μούτρα—μὲς σ' τὴ φουρτούνα μας οἱ φωνάρες σου χρειάζοντανε γιὰ νὰ χύσουν λαδί.

— Ἢ ἀφεντιὰ σου φαγώθηκες νὰ χωθῆς σ' αὐτὴ τὴ φουρτούνα σ' τὰ καλὰ καθοῦμενα. Ἀμέτη Μωκμέτη μοῦθελες νὰ κάνεις τέτοιο βρωμοταξεῖδο γιὰ νὰ φηγουράρης κουμπάρος σ' τὴ Κούμη! Σοῦλεγα

ἡ κακομοῖρα : βρε ἀντρα μου, εἶνε μακρὸς ὁ δρόμος, λένε πῶς εἶναι κακοτοπιὰ, θὰ ὑποπέρωμε, ἐσὺ τίποτα! μωρ' ἔλα νὰ πᾶμε καλύτερα μὲ τὸ βαπόρι, ἐσὺ τίποτα! Ἢ εὐγενεῖα σου σ' τὴ ἑλκασσα ζαλιζόσανε, ἐγὼ ποῦ γαρματοσακίσηκα σ' τὴν ἔεσα, τι νὰ εἶπω :

— Ἦρε ἀδερρό, εἶπ' ἐκεῖνος κοροῦδεύοντας— ἦμαρτον, ἐπὶ τέλους, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιόν σου!

— Αὐτὰ ξέρεις ἐσὺ, προκομμένε! Σ' τὴ χειρότερη κακοτοπιὰ μὲς ἄριστος δὺς γυναίκες καὶ τὸ στριψὲς μπροστὰ χωρὶς νὰ ἰδῶσῃ τ' αὐτὴ σου γιὰ τίποτα βρε μὲς ρίξανε τὰ ζῆ, βρε βασανισθήκαμε...

— Σασμός, ἐπὶ τέλους, δικαίε! Ἄν τραβήξῃ λίγο πιο μπροστὰ τῶκανα γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ δρόμο δὲν μπορῶ τῶρα νὰ σοῦ πῶ, κἄτι μοῦ φωνάκε ὑπαπτο...

— Ἦ τρέχει, καλέ, παλι : Μπρὲ καὶ βρίσκονται δῶ πέρα ἀγριογούρουνα, λύκοι : οἱ συμφορα μας! ἄλλα παλε τούτα! Ἄμ τῶπα γῶ, ἡ δύστυχη, τῶπακα!

— Ἄς τραβήξωμ' ἀφεντιὰ δὲν ἀρριεῖται γιὰ τίπτα, ἔτσι θὰ σ' φάνηκε! — Εἶπ' ὁ Φῶτος γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα μικρὸν ἀνήφορο ποῦτανε μπροστὰ καὶ ἔβλεπε κανεὶς ἀπὸ καὶ ὅλο τὸ μονοπάτι.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΒΟΥΡΚΟΛΑΚΑΣ

Αγαπητέ «Νουμά»,

Σ' ένα από τα περασμένα φύλλα σου είδα να γράφεις και να απορρίπτεις δύο απορρίψεις κανείς Έλληνας θέσους να ενδοκνή λάμα στην σκηνή ένα διακωνάκι της σύγχρονης δραματικής ποιητικής τον «Βουρκόλακα» του Έρτζαλιωτή.

Τό γιατί αυτό το νοιώθεις κι' ο ίδιος, και δεν έχεις κριτική ανάγκη να στο πω έγω. Εκεί σου πώ όμως κάτι άλλο, που πιθανόν και να με το ξέρεις. Άκουσε λοιπόν: Έδω και τρία χρόνια, πριν ακόμα ή Ν. Σακνέ παρουσιάσθη έπισημως πρό του κοινού, είχα απορρίψει μαζί με πολλά έργα... που δεν έπαιζε, να πειζή και το «Βουρκόλακ» του Μάτσει καθώς και το «Βουρκόλακ» του Έρτζαλιωτή. Τού «Βουρκόλακα» μάλιστα είχα αντιγράψη τα μέρη, είχαν μοικροθί στους μύσους, είχαν γίνει και δύο τρεις διακίμεις.

Μά ύστερ' από την τρίτη διακίμει, λένε, ή κ. Χρηστομάνος είδε—και τί δεν βλέπει αυτός ο κύριος!—πως το δραμ' αυτό δεν κάνει για τή σκηνή, όπως δεν κάνει κ' ή «Τρισούγεννη» και το έτοποθέτησε εύλαχώς στο πολυτίμη λοχείό του.

Τήν εποχή εκείνη ή κ. Χρηστομάνος δεν είχε άρχισει ακόμα να πραγματοποιή το μεγάλο του όνειρο, ν' ανυψώση δηλ. το Έλληνικό θέατρο με τους «συζύγους της Λεοντινής» και με τήν «τελευταία κ'» όλες.

Δικός σου
ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΤΗΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Φίλε κ. Διευθυντά του «Νουμά»,

Εκεί τό έμαθες και τό τό μεγάλο γεγονός της ήμερας. Ο κ. Μπουφίδης δι' έπιστολής του είδοποίησε όλους τους φίλους του κόμματος, ότι απεραίσθη ή έκδοσις έφημερίδας του κόμματος. Και οι φίλοι του κόμματος θά σπεύσουν να έγγραφούν συνδρομητάι και τό φύλλον του κόμματος θά ζήση, έτσι—τό εύχαρι: έξ' όλης ψυχής και καρδιάς—εις βάρος του κόμματος και των φίλων του κόμματος.

Δεν ήξεύρω ποιόν έντύπωσι κάμνει εις σέ τό γε-

—Τι να σου πώ. Φώτο, βαρρύ θά τήν πύθωμε Χιώτικα κέλλιο να γυρίσωμε πίσω.

—Μά τί θά βγή μ' αυτό, άφεντικό: αν είνε τάχα τίποτε, δεν μάς πύρνανε, βαρρέις, χαμπέρι: και μπρός βαθύ και πίσω ρέμμα! Κέλλιο να περάσωμε τό στένεμα: μιά ψύχα δρόμος και φράσκαμε σ' τόν Πλάτανο....

—Γιά να σ'ς πώ: τι ψί ψί ψί και λόγια μασημένα είν αυτά: για δεν μιλάτε ξάστερα τι τρέχει: άρετά κάηκα ως τώρα, άντρα μου, και δεν έχω κέρι να ιδώ κι' άλλους τρομαράκις... Έλα Γιάννη! γυρίσ' τό μουλάρι γρήγορα, .. όποιος θέλει να προχωρήση! Τι κάθισα... Χ Χ Χ... Παναγιώτ' μου!

Ένα σφύριγμα δυνατό ακούσθηκε, κι' άπ' τή πλάγια του δρόμου, άπ' της σπηλιάς, ξεφύτρωσαν, σαν έξωτικά, πέντ' έξη λερορορεμένοι μαυροσκουφηνδες.

Η άφεντρα βρήκε περιστασι να λιγοθυμίση. Ο κύριος Νικολάκης κι' ο δάσκαλος κίχ δι' μπόρεσαν να πούνε σ' τή στιγμή βραβήκανε κατεβαμένοι: άπ' τή ζα, και πισθάγκωνα δεμένοι, πριν καλή καλή καταλαβουν τί τους έτρεχε: ο γέρος Γιάννης μ' άνοιχτό τό στόμα, σαν χιζός, καμάρωνε τήν παράξενη αυτή περιποίησι τ' άφεντικού του, περιμένοντας ν'άβ' ή σειρά του.

γονός. Αν σ' έθουσιάζει διότι άποκτά και ο κ. Θεοτόκης τήν «Πρωϊαν» του ή αν σ' άπογοητεύει, διότι και ο κ. Θεοτόκης, που έδειχνε πως θέλει να διαφέρει λίγο από τους πολιτικούς της ρουτίνας, χώνεται κι' αυτός στη ρουτίνα ως τό λαϊμό.

Δεν ήξεύρω πως τή παίρνεες τή πράγματα σύ, έγω όμως να σου πώ τήν μαυροαλήθεια, τό παίρνω τό πράγμα λίγο άναποδα, και γι' αυτό εν και είμαι φίλος πολιτικός του κ. Θεοτόκη, κατ' ανάγκην—διότι δεν θέλω να είμαι φίλος του κ. Δηλιγιάννη—δεν θά έγγραφώ τυνδρομητής στην έφημερίδα του, ίσως ίσως δε δεν θά τήν πιάσω και ποτέ στη χείρα μου.

Λόγον κανένα, έδώ τουλάχιστον στον τύπο μας, όπου δεν έχουμε ακόμα πολιτική άρχων, αλλά ξεροκαβουρντιζόμαστε χρόνια και χρόνια τώρα με τήν πολιτική των προσώπων—λόγον λοιπόν κανένα έδω στον τύπον μας οι κομματικές έφημερίδες δεν έχουν. Ο,τι θά μου πούν, τό ξέρω γιατί θά μου τό πούν. Εκεί μου πη λ. χ. ή έφημερίδα—που τήν συσταίνει ή κ. Μπουφίδης δι' έπιστολής του κτλ.—πως ή κ. Θεοτόκης είναι μέγας πολιτικός. Αν είμαι φίλος του, δεν θά μάθω τίποτε καινούργιο. Τό ξέρω και χωρίς να μου τό πη. Αν είμ' έχθρός του πολιτικός, δεν θά τή πιστέψω, άφου θά ξέρω γιατί τό λέει. Έτσι για όλα τή ζητήματα που θά εξετασθούν στις στήλες της. Έτσι και για όλες τις είδησεις. Και για όλες τις είδοποιήσεις τας ακόμα. Εκεί ξέρω γιατί γράφονται, και όταν ξέρω τό αναθεματισμένο γιατί, είναι περιττό και να γράφονται και να τις διαβάζω.

Εκεί μου πης ίσως: Μά ή τύπος, φίλε μου, διευθύνει τήν κοινή γνώμη, κ' ένα κόμα πολιτικών έχει ανάγκη της κωχής αυτής, για να κινή τις δουλιτσες του, με τήν κωχά δε αυτή θά νάρθη σ' επικοινωνία με μιά έφημερίδα που πρέπει να κινή δική του για να φωνάζη εκείνα που θέλει αυτό.

Καλός ή λόγος σου, μά θά σου πώ κι' έγω: Διευθύνει—δυστυχώς—τήν κοινή γνώμη ή τύπος, μά τότε μόνον όταν ή κοινή γνώμη τόν φαντάζεται τόν τύπο αυτό άνεξάρτητο. Όταν όμως ξέρει πως μιά έφημερίδα κήκει σε τούτον ή σε κείνον, θά τήν πιστεψη ποτέ: Πιστεύει κανέναν μη Δηλιγιαννικός τήν «Πρωϊαν» που φωνάζει καθε μέρα πως ή σεβαστός ήγέτης είναι ή μόνος που θά σώση τήν Έλλάδα, έτσι κι' αν πράκεται. .. να βουλιάζη τό Έθνος, για να ξαναβρη στην Αρχή:

Τήν ίδια στιγμή, που δένανε τ' άφεντικό, τρεις άλλοι κλέφταις χύμησαν να τσακώσουν τό Φώτο, που τους γέμιζε πού πολύ τό μάτι, μά πολύ σκούρα, τά βρήκανε! Μι μιά γερή γροθιά σ' τή μελίγγια ξάπλωσε ή λεβεντιά μας τόν ένα καταγής, άνασκέλα, και μ' ένα πήδημα βρέθηκε μακριά τους και τραβήξε τό πιστόλι: Μπούμ! τά βουνα τριγύρω άντιλαλήσανε και με τό μπούμ οι δύο κλέφταις γκρεμισθήκανε μπρούμουτα, σαν να πληγώθηκαν κατάστηθα: δεν πρόφθασε ή Φώτος να ξαναγιομάση τό πιστόλι: αυτό ήτανε τερτίπι κλέφτικο ίσια ίσια για να γλυτώσουν τό βόλι: μονομιάς πάλι σαν άστραπή ξαναπετάχθηκαν όρθοι και πέρασε σ' τόν έχθρό σαν τ' άνήμερα θεριά. Για μιά στιγμή κήτι σαν άνεμοστρόβιλος στριφογυρίσθηκε, πότε σ' τό γκρεμό σιμώνοντας και πότε σ' τό βουνό μ' όρμη ξεσπώντας, σαν τ' άγρια τή κύματα χώματα όλουθε πέφτανε, σκόνη σηκώθηκε, σαν καπνός, και πέτασε σ' τό ρέμα κατακυλούσανε με κρότο τ' άτι τού κύρι Νικολάκη άγρίεψε και χοροπηδούσε και με βιζ πολλή δυό κλέφταις τό περιούριζανε, κινυνεύοντας μαζί του να γκρεμισθούνε. Σε λίγο Φώτος και κλέφταις ένα κουβάρη ζετινάχθηκαν μ' όρμη κατάχαμα και τάραζαν και δέρνονταν, σαν φείδια που μπλε, θύκανε 'π' σ' τή ράχι του φράχτη... Δός τ'

Τά κομματικά λοιπόν φύλλα, σήμερα τουλάχιστον, προσφέρουν στο κόμμα ό,τι προσφέρει και τό ποτίσμα με σταγονόμετρο ενός δέντρου τή στιγμή: καταγιάδας πύχουν άνοιξει οι καταρραγτες τούρανού και τήχουν πνίξει στη νερά.

Ο φίλος σου
ΠΑΡΑΣΕΝΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Αγαπητέ Νουμά,

Δεν είμαι ψυχροιστής ούτε μαλλιορός. Συνείθισα να γράφω εις τήν καθρεφύσαν και δια ταύτης να εκφράζω τής ιδέας μου, και μου είναι κάπως δύσκολον τήν συνήθειαν ταύτην ν' άποβάλω δια να γράφω εις τήν γλώσσαν του Ηεργαλιτου και του Βουτιεριδου. Αλλά συμπάθω εις τήν κινήσ σου, εις τόν άγωνά σου και γενικώς εις τής ιδέας σου. Ημεις έδω εν Κύπρω είμεθα φανατικοί δικταί της ψυχαικής Σχολής και μερικώς εξ ήμων, όλοι ευτυχώς, είμεθα θιασώται τής μακαρονικής γλώσσας. Έχω αρκετούς μαργαρίτας να σου στείλω, οτινες είναι ικανοί να άπανθήσωσι τους όπαδούς της κληρουσύσης και να ριψώσιν αυτούς εις τους κόλπους του άφρου ψυχαισμού. Σου στείλω επί του παρόντος δύο παραγράφους ειδικής εις μια έφημερίδος. Αλλ' έδω άπαιτείται μια μικρή εισαγωγή: Έχουμε ένα καλλιστον νέον, ή όποιος σπουδάξει εις τό ΰδειον των Αθηνων. Είναι βιολιστής. Έπανήλθεν εις τήν πατρίδα του και προτίθετο να δώση μίαν μουσικήν συναυλίαν υπέρ εφελγερτικού σκοπού. Άξιος ή μισθός του! Ίδου δε τή σχολική τής έφημερίδος.

«Συνθέσεις έκλεκται του Πέρδη, οτινος έγχερεται γιγαντεία ή δόξα επί των υπερπεντήκοντα μελοδραματικών έργων του θά συγκερασθήσιν μετά των άρμονικωτάτων μελοδιών του ήδυμώλου Γαλάτου Μασσενε εν οίς λίαν άρμονικός κερώννυται το θρηνώδες μετά τοψ ήδέος».

«Ο κ. Ι. Η... δια του τετραχόρδου του θά ηπροσεγγίση τό άκρατήριον του προς τόν δαιμόνιον ανατόμον του τετραχόρδου, εν ούδεις ή άντιμετωπίση επί του πεδίου και όστις μόνος ήδει πέρι τούτου και μόνος συνδεύεται διχάζων έκουτόν και γενόμενος Μεδούσης κεφαλή δια πάντα καλλιτέχνην δια παντός».

Καταγινωμαι, κύριε συντάκτα, από ήμερών να

μιά σ' τό ψυχικό τ' μαγκούφ! —μιά λαχανισμένη φωνή ακούσθηκε και ψηλά σηκώθηκ' ένα χέρι κρατώντας μαχαίρι δίκοπο — Σ' έφαγα σελί! — μούγγρισε ή Φώτος και τό σηκωμένο χέρι δεν πρόφθασε να χιώση τό μαχαίρι των βαρύ έστεισε τό γόνατο του Φώτου σ' τού κλέφτη τή τριχωμένα στήθια, και άγρια με μαλλιά ανατριχιασμένα, σηκώθηκε, σαν Έφιαλτης τό κεφάλι του με τήνα χέρι άρπαξε τόν κλέφτη άπ' τό λαιμό, σφίγγοντας γερά να τόν πνίξη, με τ' άλλο στριφογύριζε με βιά τό χέρι του, να τού πάρη τό μαχαίρι. Δίπλα ξάπλωθηκε φαρδύς ή άλλος κλέφτης, ζαλισμένος με στραγγαλισμένα τά πλευρά, ποτάμι χύνοντας τό αίμ' από τή μύτη.

— Άει, μπρέ, τό σελί σ'ς έφαε, διαύλ' ζαγάρια!

Φώναξε με θυμό ή Γεωργούλας, τό πρωτοπαλήκαρο, που ως τήν ώρ' αυτή πάλευε με κόπο να κρατήση τ' άτι, και άφίνοντας τό χαλκινάρι σ' έναν άλλο κλέφτη, χύμησε, σαν λιοντάρι, σ' τό πλάιμα με τό γάταγάνι σ' τό χέρι.

Νοιώθετε πως ή δύστυχος ή Φώτος πούταν άποσταμένος τόση ώρα καλεώνοντας δεν μπόρεσε να τή βγάλη πέρα με τό καινούριο αυτό θερίο. Σε λίγο σηκώθηκε ή κλέφτης άγριωπός, σαν τό πετεινάρι

έννοησε τὰς δύο τούτας παραγράφους, ἀλλ' εἰς μά-
την. Δὲν ἀποστῆλω τούτας ἕνα δῶσθαι εἰς αὐτὰς
του δυνάσει. Ἦτοι, ἡ δὲ ἔργον τὴν ὑψηλότερον θέ-
σει, εἰς τὸ πᾶσι τοῦ μακροχρονίου. Ὅλας ται-
κότε βίβη εἰς τὸν πόσον ἀνεῖται, μὴ φρονιτικῆ,
ἀλλὰ καὶ ἀκριβοῦς τὴν ἀκριβοῦς ἀποκρίσει ἀπὸ τὴν
παραπάνω γράψαν τὴν ὅποιον. Ἦτοι, μερικὴ καὶ
ἐπιβόητος.

Λογοτεχνία (Κόρινθος)

ΠΑΠΑΓΓΕΡΑΣ

ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΕ ΒΙΒΛΙΟ:
ΤΟΥ ΛΟΓΚΙΑΝΟΥ
ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

μεταφρασμένος ἀπὸ τὸν ΠΑ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΔΗ
καὶ πουλιέται ἰσοδυναμῶς
στὸ γραφεῖο μας

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Τὸ προκείμενον Μικεδονικὸν ἔργον τοῦ κ. Ἀγ. Καρα-
βία ἐπιπέθηκε μετ' ἡρώματα τοῦ Κεντρικοῦ Μικεδονικοῦ
Συλλόγου.

Ἡ ὅποιος μετ' ἡρώματα αὐτῆς ἐπιπέθηκε πόσο καλὰ
διαθέσει τὰ χεῖρά της.

—Κάποιος κέραι ἀποπεριττικῶς φράζει στο πρόλογόν
του πῶς τὸ ἔργον τοῦ κ. Καραβία εἶναι ἀριστοτέλειον
τῶν ἀριστοτέλειων.

—Ἦτοι, μετ' ἡρώματα αὐτῆς ε. κ. Καραβία παρα-
γράφει τὴν Μικεδονικὴν τὴν ἡρώματα, καὶ ὁ κ. Καραβίας
μ' ἕνα του λόγου παραγράφου τὴν Ἀλλανία στοῦ Ἰτα-
λοῦ.

—Ἀπὸ τὸ ἔργον αὐτὸ μαθαίνουμε, καὶ μετ' ἡρώματα
μετ' ἡρώματα, πῶς καὶ ἀνακρίσεις εἶναι ἐξακολουθεῖται.

—Κι' ἀκόμα, πῶς ὁ ποιητὴς θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ
γράφῃ καὶ ἄλλα τέτοια ἔργα, καὶ ὁ Μικεδονικὸς Σύλ-
λογος θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τὰ τυπώσῃ.

—Αὐτῶν καὶ πληθύνονται οἱ νέοι ποιηταί.

—Εἶναι δύο τραγεῖδες ἐπιπερὶδες—μὲν ἡ
ἐπιπερὶδες ἐπιπερὶδες τοῦ κενόνοσ—ποῦ ἔχουν μεταβληθῆ
εἰς ποιητομαχίας καὶ ἐξουθενῶν μισῆ, ντουζίνα ἐπιπε-
ρὶδες καὶ ἄλλοι βράβια.

—Οἱ ποιηταὶ αὐτοί, ἐπιπερὶδες καὶ μετ' ἡρώματα
γράφου.

ποῦ νικῆσαι καὶ βροντολάλει τινάζοντας τὰ ἄσπερα
τὸν χάρμω ζυλισμένον, χλωμῶς, βαρῶς ἀνὰ παραλῆ-
τος καίτουσαν ὁ Φῶτος, μετ' ἡρώματα πισθῶνικον τὰ
χεῖρα του.

—Σηκῶ, μετ' ἡρώματα, ἀπάνου! Σ' πῆρ' ὁ δικῶ-
λος τὸν παππούλη! Τοῦ ἔπε ὁ ἄγριος Γιωργούλας
δίνοντας μετ' ἡρώματα στο κουράρι του.

Ἡ Φῶτος ἔριξε μετ' ἡρώματα ματιὰ σ' τοῦς
συντρόφους του καὶ σηκώθηκε μετ' ἡρώματα, ὅλας μουνδια-
σμένους καὶ σκοτισμένους ἀπ' τὸ πάλαιμα.

—Ἐχε χεῖρα, ἔρε, σ' τοῦν καπετάνιου, π' δὲ
θελ' νὰ χύνετ' αἷμα, ἀλλοίως... ἔσαναπε ὁ Γιωργού-
λας, μ' ἕνα πολλὸ σημαντικὸν κούνημα τοῦ χερμοῦ
του.

—Μὴ με φοβερὶζετ' ἔμένα, εἰπ' ὁ Φῶτος πε-
ρήρνα, καὶ ἂν εἶμ' ἔξω πάλαιμα καὶ τὸ πῶν αὐ-
τοῦνοι καὶ χάρμω.

Ἡ Κωτσοληδῶς, ὁ Γκαταγάνης καὶ ὁ Ρουπακίης
οἱ κλέφτες ποῦ μετ' ἡρώματα τὰ χρειασθήκανε, καλὰ
καλὰ δὲν εἶχαν ἔρθῃ ἀκόμη σ' τὸν ἑαυτὸ τους. Ὁ
πρῶτος μισοσηκωμένος ἔφαχνε τὰ πλευρά του, μετ'

μόνο σ' ἐφημερίδες, ἀποκαλοῦνται: ἐφημερίδιοι ἢ ἐφη-
μερεῦοντες.

— Ὁ κ. Μισαγγιδῆς μετ' ἡρώματα τὰ ὑπερκοιμήματά του, καὶ ὁ
κ. Γ. Σπαρτιάτης, μετ' ἡρώματα τὸν θούρα, εἶναι ο
ἀργυροί τους.

— Ἄδικο ἔχομε παραπάνω ποῦ γράβου: γ' τὸ
«Φλέρι»

— Ἐίδαμε τὸ πρῶτον φύλλον καὶ καταμαγευθήκαμε.

— Τὸ ἴδιον ἔπαθε καὶ ἡ Βισαγγιλιὰ καὶ γ' αὐτὸ τῶ-
ψος νὰ πουλιέται ἐλεύθερα στοῦς δρόμους.

— Ἡ «Ἐστία» μᾶς πληροφοροῦσε πῶς τὰ «Πάτρια»
τοῦ κ. Κατζίδικου τὰ διαβάζουν κάθε Σαββατοβράδιον
στοῦς στρατιῶτες.

— Καὶ γὰρ νὰ ἐξηγησοῦμαστε, τὸ διαβάζει αὐτὸ εἶνα,
ὄπορρωτικό.

— Τὰ διαβάζουν δηλ. οἱ λοχία καὶ τ' ἄκουσε οἱ
στρατιῶτες.

— Κ' ἐπειδὴ ὅλοι οἱ στρατιῶτες δὲν εἶναι Κόντοι καὶ
Μιστριώτιδες, καταλαβαίνουμε ἀπὸ τὰ «Πάτρια» ὅσο κα-
ταλαβαίνουμε καὶ μετ' ἡρώματα ἀπὸ Κινέζικα.

— Καλὸ αὐτὸ ποῦ ἔκαναν οἱ μαθηταὶ τῆς Ἑμπορικῆς
καὶ Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας, νὰ πᾶνε στὰ γραφεῖα με-
ρικῶν ἐφημερίδων καὶ νὰ καταγροῦσῃ τὸν διευθ. τὴν
τους.

Ἦτοι ἂν ὑπάρχῃ ἕνας Ρουμῆς ποῦ νὰ δουλέψῃ φρό-
νιμα καὶ πρακτικῶς στὸν τόπο μας, αὐτὸς ὁ ἕνας εἶναι ὁ
κ. Ρουτόπουλος.

— Φαντασθῆτε ποῦ μετ' ἡρώματα ἀπὸ τίς ἀφορμὲς τοῦ θυμοῦ
τους εἶναι ὁ κ. Ρουτόπουλος τοῦς ἐπιβόητος τῆ μαζι-
λιαρῆ γλώσσῃ καὶ ἔχει διορισμένον καὶ ἐπίτεδες δάσκαλος
γ' αὐτῆ!!!

— Κάποιος Βαλβιτικὸς δάχτυλος θάναυ χωμένον σ' ὄλην
αὐτῆ, τὴν ὑπόθεσι!

Καὶ τῶρα γὰρ νὰ τὰς φάγῃ αὐτῆ ἡ μαλλικερὴ ἀχρῆ
μᾶθετε καὶ μετ' ἡρώματα εἰδῆσι:

— Ὁ παύσημος καὶ κοσμαγῆτης Χαραλάμης ποῦ
ἔταν στοῦ Ἐνωσικοῦ ἀνοίξε δικὸν τοῦ μακαλικῶ, Ἐν-
ρωπακιάτικον, στὴν Ν. Ἀγορά.

— Μετ' ἡρώματα τὸν κ. Ἐνωσικοῦ καὶ Ἀλκωνο-
ποιεῖον Χαρ. Παπακωνδύλη καὶ Ἰβῆα, Χρήστον.

— Ὅτι: θάλασσα βρέχεται ἐκεῖ μέσα.

— Χοιρομάρι, σαλάμι, λουκάνικα, τυρὸν διατ' ἡ
καὶ Ἐνωπακίκα καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς μακαλικῆς.

— Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα τῆ περιποίησι τοῦ Χαραλάμη,
ποῦ καὶ μετ' ἡρώματα δὲν πληθύνεται.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ ΤΣΟΥΤΣΟΥ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 21 ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΣΟΧΑ

Τὰ εὐωδέστερα ἄνθη.—Οἱ πλουσιώτεροι στὲ-
ψανοί.—Αἱ καλλιτεχνικώτεροι ἀνθοδέσμηαι

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Σηπλ. Ἄνθ. Καλὸ τὸ ποιητικὸν σκι. Ἦτοι δημο-
σιουθῆ ἀργότερα.—κ. Ἰβνισιῆ. Ὁ Καμπόσης πῶσιν
νὰ μιμήθηκε τὸν Ἰβνισιῆ στοῦς «Κούρδους» του, μετ' ἡρώματα
καὶ τότε ζοῦ! Ἦτοι γὰρ τὸν ἄλλο κέραι ποῦ
μᾶς παρουσίστε ἕνα φέρον ἔργον ποιητικόν, μπορε. κινεῖς
νὰ πῆ πῶς μιμήθηκε τὸν Ἰβνισιῆ.—κ. Α. Πρω. Ἦτοι
λετε νὰ δῆτε πῶς σκέπτονται καὶ οἱ ἄλλοι ποῦ
ταρῶν τῆ πατριωτικῆ γλώσσῃ τοῦ κ. Κατζίδικου καὶ τῶν
ἡμοίων του; Ἄκουτε εἰ μᾶς φράζει ἕνα ἀπὸ τοῦς πρῶ-
τους παλληκαριῶτες τῆς Ἰβνισιῆ, καίτουσαν μετ' ἡρώματα
ἀποκρίσει τῆ ἐναντίον τοῦ πατριωτικῆ ἐπιθεσι: «Μετ'
ποῦ ἕνα ἄγριος παπῆς ποῦ νὰ φρονιτικῶ μερικῶς ἀ-
γριου, καὶ ἕνα ἄλλο του τοῦ εἶπε νὰ μὴ πᾶν, γὰρ ὁ
τόνε φῶν. «Αὐτὸ δὲν εἶνα δική μου δουλειὰ ἀπάντησε,
εἶναι δική σου. Δικὴ μου δουλειὰ εἶναι νὰ τοῦς ἀνοίξῃ
τὰ μάτια. Ἦτοι οἱ ἄγριοι σκέπτον τὸν κόσμον».—κ.
Μένιππο στὴ Σύρα. Ἡ «Ἀστία» ποῦ δημοσιεύεται στο
περατμένο φύλλον δὲν εἶναι περμένη ἀπὸ τὰ τυπωμένα
μέρη τῆς «Ἰακώδης». Ἦτοι ἀνοίγησε. Τῆς «Ἰακώδης»
ἔχουν τυπωθῆ δύο μέρη. Τὸ πρῶτον, Α—Ζ, στα 1892,
καὶ τὸ δεύτερον, Η—Μ, στα 1900. Ἦτοι ἔργον καὶ
τὴν ἄλλη ὁ κ. Παλλῆς, καὶ πῶς τὰ τὴν τυπώθη, δὲν τὸ
ἔβρουμα. Νομίζουμε πῶς μποροῦτε νὰ τῆ βρῆτε στο βι-
βλιοπωλεῖον τῆς «Ἐστίας».—κ. Κώσταν Κατ' ἔβρου. Νὰ
μετ' ἡρώματα, σὲ παρακαλοῦμε, τὸν Βαλβιτικόν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους κατα-
θέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῆα καὶ εἰς χρυσόν, ἢ-
τοι φράγκα καὶ λίρα: στεργίνα: ἀποδοτέας εἰς ὀρι-
σμένον προθεσμίον ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσόν κα-
ταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληθύνονται, εἰς τὸ
αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυ-
σόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (ειρήμοι) ἐπὶ τοῦ ἐξω-
τερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὀμολογητοῦ. Τὸ κεφάλαιον
καὶ οἱ τόκοι τῶν ὀμολογητῶν πληθύνονται ἐν
τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτίσει τοῦ
καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης,
ἐν Κερκίρα δὲ, Κερφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν
ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπέζης.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις
1) 2) ταῖς ο)ο	6 μην. τοῦλάχιστ.
2) » ο)ο	1 ἔτους »
3) 2) » ο)ο	2 ἐτῶν »
2) » ο)ο	4 » »
4) » ο)ο	5 » »

Αἱ ὀμολογηταὶ τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδί-
δονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ
ἀνόνομοι.

πλαστήματα, ἂν νῆλε νὰ ἰδῇ μὴ ἐξοκλήσῃ κανένα
παγίδι του, οἱ ἄλλοι ἀκόμη τριβῆσαν τὰ σκοτισμένα
μάτια τους, ἂν νῆλε νὰ διώξουν κάποιον καλὸ
ὄνειρον.

— Ἐρε ζιλιπία τοῦ κεραι! Ἦτοι πσοτιάζατ'
αὐτοῦ χάρμ' ἂν τις κόπτε, χαϊβάνια: ἔρε κλιεφταῖς
εἰσκατε γὰρ κοκκῶνες; Φτοῦ! πανάθεμα τὸ γονιὸ
σας, ναί!... Φῶναξε κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ ὁ
Γιωργούλας.

— Ὅποιος εἶν' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ χορὸν ξέρ' πολλὰ
τραγοῦδια—εἰπ' ὁ Ρουπακίης, βρέχοντας τὸ κού-
τελό του μετ' ἡρώματα ἀπ' τὸ φλασκί, γὰρ νὰ πᾶψῃ τὸ
αἷμ' ἀπὸ τῆ μύτη.

— Φτοῦ! ἀλλ' μὴ φορᾶ, χαντακουμέν! Ἦτοι
γὰρ σὲ στέλνου σ' τὴ σπετσαρία... Ἦτοι, ἔρε Μη-
τρο, κνήσ' λιγάκι, πᾶρ' τὸ ἄνθρωπον καὶ τὸ ζᾶ νὰ
πᾶμ' σ' τοῦ λημέρι. Αὐτοῦνοι, τὰ ψοφίμια, εἰς
σκουληκιάσουν χάρμ' ὡς τὸ βράδυ!

Σ' τὸ τσουχτερὸ αὐτὸ βρασιδί οἱ κλέφτες πονε-
μένοι ξεπονημένοι ἔκαναν κουράγιο καὶ σηκώθη-
καν τοῦς ἐπιξε τὸ φιλότιμον!

πλαστήματα, ἂν νῆλε νὰ ἰδῇ μὴ ἐξοκλήσῃ κανένα
παγίδι του, οἱ ἄλλοι ἀκόμη τριβῆσαν τὰ σκοτισμένα
μάτια τους, ἂν νῆλε νὰ διώξουν κάποιον καλὸ
ὄνειρον.

— Ἐρε ζιλιπία τοῦ κεραι! Ἦτοι πσοτιάζατ'
αὐτοῦ χάρμ' ἂν τις κόπτε, χαϊβάνια: ἔρε κλιεφταῖς
εἰσκατε γὰρ κοκκῶνες; Φτοῦ! πανάθεμα τὸ γονιὸ
σας, ναί!... Φῶναξε κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ ὁ
Γιωργούλας.

— Ὅποιος εἶν' ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ χορὸν ξέρ' πολλὰ
τραγοῦδια—εἰπ' ὁ Ρουπακίης, βρέχοντας τὸ κού-
τελό του μετ' ἡρώματα ἀπ' τὸ φλασκί, γὰρ νὰ πᾶψῃ τὸ
αἷμ' ἀπὸ τῆ μύτη.

— Φτοῦ! ἀλλ' μὴ φορᾶ, χαντακουμέν! Ἦτοι
γὰρ σὲ στέλνου σ' τὴ σπετσαρία... Ἦτοι, ἔρε Μη-
τρο, κνήσ' λιγάκι, πᾶρ' τὸ ἄνθρωπον καὶ τὸ ζᾶ νὰ
πᾶμ' σ' τοῦ λημέρι. Αὐτοῦνοι, τὰ ψοφίμια, εἰς
σκουληκιάσουν χάρμ' ὡς τὸ βράδυ!

Σ' τὸ τσουχτερὸ αὐτὸ βρασιδί οἱ κλέφτες πονε-
μένοι ξεπονημένοι ἔκαναν κουράγιο καὶ σηκώθη-
καν τοῦς ἐπιξε τὸ φιλότιμον!

Ἦτοι μαζί, μετ' ἡρώματα σ' τὸ χέρι, βῆ-
λανε τοῦς αἰχμηκῶτους σ' τὴ μεση, καθένα μετ' ἡρώματα
καὶ κινήσανε γὰρ τὸ λημέρι.

Ἡ κακομοῖρα ἡ κερᾶ Νικολάκαινα, κίτρινη ἂν
τὸ φλουρί, μετ' ἡρώματα γόνατα ἰπὸ τὴν τριμάρα
πήγαινε πεζῆ κοντὰ σ' τὸν ἄνδρα της, σταγυμένῃ
σ' τῆ Λεϊμονίᾳ, ποῦ κᾶπως εἶχε πύτερον κουράγιο
ἀπ' τὸ δικὸ της: πῶ πίσω ἐρχότανε συλλογισμένον
ὁ δάσκαλος, κρατῶντας ἀκόμη σ' τὸ χέρι του τὸ
μισὸ ξυλάγγουρον, καὶ ὕστερις ἀπ' ὅλους ὁ γέρον
Γιάννης, ποῦ καὶ ἴστερις δέθηκε. Τὸ Φῶτος, γὰρ
μεγαλειότερη ἐξασφάλισι, τὸν βάλανε ἀνάμεσα σὲ
δύο κλέφταῖς μετ' ἡρώματα τὰ γαταγάνια. Μῶλις πε-
ράσανε τὸν ὀλίγον ἀνήφορον ποῦταν μπροστὰ τους,
ἀπαντήσανε τὰ πρῶτα καρσούλια καὶ ἀγνάντεψαν
ἀπὸ μακρῶ τὸν Παλάτανον, ποῦ ἴστησαν τὸ λη-
μέρι.

(ἀκολουθεῖ)